

En aquest any de recessió econòmica, la prostitució s'enfronta a la seua pròpia reconversió com a sector d'economia subterrània. Els grans puticlubs de poble han rebenat preus i han enfonsat tota la competència: els clubs de luxe han hagut de baixar la tarifa, molts clubs de carretera han tancat, i la prostitució de carrer és un residu. Aquests locals volen fer legal la prostitució. Però pot legalitzar-se una activitat tan degradada?

Un potencial client que mire als ulls d'una puta, si observa més enllà del teatre que ella li representa, pot detectar coses distintes segons la modalitat de comerç sexual que ella desenvolupe. Les prostitutes de carrer, per exemple, no acostumen a reflectir res en l'espill dels ulls: només un buit, un abisme que retorna la mirada. Volen rotillo ràpid i fora, com si hagueren d'alimentar-se obligatòriament d'un menjar que els repugna, i no pogueren dissimular el fàstic. Amb les dels clubs de batalla de carretera, més o menys passa el mateix. Les de les cases de relax, o les de clubs de luxe, miren d'altra manera. Amb els ulls, venen promeses

Sexe de rebaixes

RAFA GIL

El Romani és el gran puticlub de València. Més de cent dones treballen en aquest club, que funciona en règim legal d'hotel. Els autobusos de comiats de solters fan cua a la porta. Els serveis són d'alta qualitat, i els preus, econòmics. Ha rebenat el mercat.

tan sublimes que queden molt postisses, realment fora de lloc en una transacció, perquè això i no altra cosa, per molt que es disfressi, és l'acte d'acudir als braços d'una prostituta.

En canvi, hi ha un tipus de prostitució en la qual —no és broma— la mirada de les que l'exerceixen és distinta. Els ulls de les putes que poblen els monumentals puticlubs que des de fa uns anys esguiten molts pobles propers a les grans urbs, no reflecteixen per norma una pirotècnica farsa d'alegria, ni tampoc l'oceà de la desolació. Reflecteixen... una seca voluntat de treball. De vegades adornada amb la tòpica simpatia sexi. Però en altres ocasions, ni això. El seu ofici és la merda número u, sí; però elles creuen que, dins del clot, ocupen el lloc que altres companyes de professió somien. Dues jamaicanes —o això diuen que són— que exerceixen al *megastore* del sexe Copa's, a Catarroja (Horta), al costat del tanatori municipal, així ho afirmen.

—*Calle peor. Otro sitio peor. Aquí tú pagal habitación y ya está. Verdá?*

—*Verdá, verdá*—, li reforça l'altra jamaicana.

Les dues xiques no deuen tenir més de vint anys. Vesteixen roba interior per a lluir més el cos, que és d'impressió. Va a conjunt de Copa's, un club enorme que també és d'impressió, amb aparcament cobert perquè ningú pugui reconèixer les matrícules dels cotxes dels clients. Al Copa's, un dia entre setmana, hi va de tot: des d'executius, fins a treballadors de fàbriques properes, encara vestits amb la granota de treball, i amb el sobre de la paga corresponent en la butxaca sense obrir. Abans de cremar la pasta amb una xica o altra, al local poden escalfar motors contemplat un *striptease*, poden prendre una copa escoltant la música disco que fa de banda sonora al club, o poden passar l'estona fregant-se contra les dotzenes de culs i cames de les joves que, al voltant seu, s'exhibeixen com a ramat multicolor. Negres, blanques, asiàtiques, morenes, rosses, de tot. Europa de l'Est, Sud-Amèrica, el Carib. Són els principals territoris d'origen d'aquests objectes sexuals.

A la majoria de grans clubs de poble —se situen en un poble perquè, per als empresaris d'aquest negoci, és més fàcil

trobar grans naus o xalets per convertir-los en puticlubs, i perquè les relacions amb la policia sempre acostumen a ser més serenes—, no es veuen prostitutes de l'estat espanyol. “A la gent els agraden més les estrangeres, perquè, per al preu que cobren, estan molt més bones que les espanyoles”, opina un treballador d'un d'aquests bars. L'apreciació, agrada o no, és certa. A uns 126 euros l'hora amb llit inclòs —les habitacions estan dalt del club—, com és el cas, seria impensable pensar d'acostar-se a una professional espanyola d'un nivell físic tan alt com el de les suposades jamaicanes. Amb el canvi de moneda, la prostitució ha aprofitat per apujar els preus. Però les prostitutes espanyoles realment espectaculars només s'acostumen a trobar en clubs menuts i molt luxosos, els clubs que fins ara cobraven 300 euros l'hora i 60 euros la copa. I cal dir “fins ara” perquè la proliferació de grans puticlubs de poble ha obligat el sector —un sector que a l'estat espanyol pot moure 600 milions d'euros— a redefinir-se.

Nova economia. Els superclubs de poble poden pertànyer a particulars, “o corporacions especialitzades en aquest tipus de negocis”, explica un policia que ha intervingut en la persecució de tracta de blanques. La legislació actual té bastants buits legals a través dels quals es pot filtrar el negoci de la prostitució. Només es prohibeix quan va unida al proxenetisme, o a altres delictes, com ara tràfic de drogues —hi ha putes de clubs que es trauen un sobresou traficant amb coca amb els clients—, corrupció de menors, o immigració il·legal. Els superclubs utilitzen llicències d'hotel, o d'hostal-restaurant, i les professionals paguen cada nit als propietaris per l'ús de l'habitació, tinguen clients o no. Aquests locals es componen d'un bar-discoteca, i d'una sèrie d'apartaments. Els contactes es fan en el bar, i es transformen en coit en l'habitació. Si el preu del coit és més o menys barat, com ha estat referit abans, on es troba ací el negoci? Doncs en la quantitat d'oferta. En el club El Romaní, de Sollana (Ribera Baixa), ha arribat a haver-hi ni més ni menys que 144 prostitutes treballant al mateix temps. Per pocs ben-

eficis que els propietaris traguen de cadascuna d'elles, ja són moltíssims diners.

El de la immigració il·legal, en principi, havia de ser un aspecte que s'utilitzaria per a intervenir policialment en molts locals, però en moltes ocasions no dona resultat, ja que les xarxes importadores de dones els faciliten un visat temporal durant els mesos que exerceixen al nostre país. Al final, han de tornar cap a sa casa. O cap a qualsevol lloc. Alberto, de València, va celebrar el comiat de solter del seu cunyat en un descomunal club-*striptease* de Pedreguer, i sap bé que això és així. Aquella nit de festa va copular amb una russa. “Quan tancaren el club, la xica em va dir que havia de tornar-se al seu país —crec que era Rússia— perquè s'havia acabat el permís que li havien facilitat per estar-se ací.” “Tant és així —assegura— que jo vaig parlar amb responsables del local per endur-me-la a viure amb mi, i que no haguera d'anar-se'n”, afegeix. “Però no va poder ser, em digueren que hi havia gent davant la qual ells havien de respondre per ella.” Alberto no sap què ha passat amb aquella jove, però imagina que res de bo. Teòricament, a aquests clubs de dimensions tan poc discretes, les prostitutes arriben i hi són perquè volen. És a

EL TEMPS

Una prostituta importada de Belgrad. Europa de l'Est exporta dones cada setmana per al ferotge comerç sexual a casa nostra.

A l'esquerra, Copa's, a Catarroja. A la dreta, El Ciervo, a Algemesi (Ribera Alta). Són dos dels enormes locals que han obligat ois clubs de luxe plantejar-se noves estratègies de mercat, com servir-se de prostitutes estrangeres, abaratir els preus i popularitzar-ne la gamma de serveis.

dir, que no es troben obligades, i no hi ha proxenetisme evident. Però encara que siga així, com arriben des de Belgrad, Lituània, Moscou o Bogotà fins a casa nostra? Òbviament, per molt famosos que siguin els clubs, no ho són tant com per atraure potencials prostitutes dels cinc continents. Per tant, si bé el règim de les dones en el local no pot ser catalogat de delictiu, sí que és delictiu la manera com arriben als clubs, perquè només ho poden fer a través d'una xarxa d'importació humana. I seria ingenu pensar que aquesta xarxa no estableix contactes amb els propietaris dels locals. Per tant, la contradicció és evident: es persegueixen les xarxes —a finals del 2001, la policia va detectar-ne una que introduïa dones russes a través de l'aeroport alacantí de l'Altet—, però es tolera i es facilita l'activitat dels clubs que donen feina a la xarxa.

A banda, els grans clubs ofereixen, als clients que ho desitgen, la possibilitat de beure copes sense l'obligació d'anar-se'n al llit amb les prostitutes. És a dir, que fa funcions de discoteca, amb un preu de copes més o menys semblant, però amb el suposat al·licient per als clients de veure xiques fent *striptease*. Perquè aquesta és l'altra, els números de balls de dones nues a l'estil de la pel·lícula *Showgirls*, imitant els dels casinos de Las Vegas, inunden aquests clubs. Un espectacle gratuït per a aquells que acudeixen als locals. En resum, que l'oferta és superior i més econòmica a la majoria

de clubs d'alt *standing*. Els superclubs han copiat un model nord-americà: les infinites carreteres dels Estats Units estan jalonades per col·loca locals barats on els xous de ball amb dones nues es barregen amb la prostitució, i que fan també funcions de bar amb pista de ball. Només ha calgut adaptar el model a la idiosincràsia i circumstàncies europees i l'èxit estava assegurat. Perquè si han triomfat les grans superfícies d'altre tipus de comerç, era previsible que també triomfaren aquestes.

L'única cosa que ofereix un club menut enfront d'un superclub és la discreció, ja que moltes d'aquestes "cases de relax" es camuflen en domicilis particulars. Però la tendència indica que els clients valoren més els avantatges econòmics i les possibilitats d'una oferta múltiple, que no la discreció. Per això, els clubs "discrets" han hagut d'equiparar la seua oferta a la dels hipermercats del sexe. Per exemple, Majestic, el club més selecte de València, amb pàgina web pròpia i amb prostitutes del més alt nivell, arriba a anunciar-se en el diari amb l'oferta d'"una hora, 126 euros". Majestic, i altres locals, han hagut de publicitar serveis de jacuzzi i piscines termals per competir amb aquests complements sexuals, que formen part indisociable dels superclubs en alça. Fins ara, els clubs de luxe trauen més diners que els altres a les seues professionals, perquè tenen una oferta més seleccionada per al client. Però han hagut de

reconvertir-se, i si bé mantenen les seues instal·lacions exclusives, gradualment van prescindint de les prostitutes espanyoles més refinades, i es llancen a pel mercat de les dones d'importació, disposades a acceptar tota mena d'acords desiguals amb els propietaris.

Totes al club. Distintes associacions veïnals de València i Barcelona han insistit a dir que, per eradicar la prostitució de carrer, l'opció és ubicar les putes en els grans clubs. Això ha estat afavorit per la creació d'ANELA (Asociación Nacional de Empresarios de Locales de Alterne), entitat estatal de clubs que vol legalitzar al màxim la seua situació com a negoci, i la de les seues treballadores.

ANELA ha disposat a València un control sanitari per a les xiques dels seus locals, i la seua presència als diaris és constant. El seu secretari general, José Luis Roberto, es va trobar recentment amb el conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, Xavier Pomés, per comunicar-li les demandes d'ANELA (el Principat és pròdig en superclubs).

Roberto, segons les hemeroteques, ha estat relacionat des de fa anys amb el moviment neonazi en València, amb la conflictiva empresa de seguretat Levantina i amb l'ultradreta dura. Ell és la cara pública de la nova prostitució empresarial. Ha de ser aquesta la del futur?

Joan M. Oleaque